



## Capitolul unu

Trish Bartlett își privi ceasul în timp ce mergea grăbită pe East 83 Street. Șase fără un sfert. Nu întârziase, dar nici nu voia să fie foarte punctuală sau să ajungă prima. Încetini pasul și zăbovi în piața coreeană aflată în colțul străzii Cynthiei. Examină florile din vase, irișii veștejiți, ultimii trandafiri din sezon, care își scuturau deja petalele. Se hotărî, în cele din urmă, să aleagă un ghiveci cu cârciumărese de culoarea chihlimbarului care, se gândi ea, aveau să fie decorul potrivit pentru cina festivă ce marca prima întâlnire a clubului de carte în anul acela. Dar, în timp ce plătea, începuse deja să regrete achiziția făcută. După cum o cunoștea pe Cynthia, cu siguranță trona deja pe masă un aranjament floral scump, asortat cu fața de masă și cu porțelanurile. Țasta era stilul Cynthiei – o eleganță lipsită de ostentație, obținută fără prea mare efort. Erau de ajuns cardul de credit și Mae, menajera ei, întotdeauna pregătită să taie cozile florilor și să pună vaza la locul potrivit pe masa așezată cu mult bun-gust.

Ținând cu dificultate floarea, Trish își trecu servieta dintr-o mână în alta, strâmbându-se când își dădu seama cât e de grea. Era burdușită cu fișele pacienților, pe care își propusese să le completeze în noaptea aceea. Însă, avea să îi rămână puțin timp pentru asta după întâlnirea clubului de carte, după efuziunile pasionale ale lui

Jason (care deveniseră o obișnuință în nopțile când ea se întorcea târziu acasă, ca și cum ar fi dorit să își afirme puterea asupra ei, să compenseze proasta dispoziție pe care i-o dăduse singurătatea), după ce avea s-o liniștească pe Mandy, care inevitabil se trezea, probabil din instinct, chiar în momentul în care partida de amor a părinților ei atingea punctul culminant. Cu toate acestea, fișele pacienților așteptau să fie completate. Se pare că avea să urmeze o inspecție din partea statului în spital, iar programul ei era supra-încărcat, lăsându-i foarte puțin timp pentru cazurile urgente care apăreau întotdeauna. Avusese două chiar în acea după-amiază – o fată de treisprezece ani care se automutilase, ajungând la un pas de sinucidere, și o studentă anorexică de la colegiul Sarah Lawrence, care se prăbușise în camera ei de cămin și plângea întruna, fără să poată vorbi.

„Mi-am greșit meseria, își spuse Trish cu amărăciune, așteptând culoarea verde a semaforului. Cynthia a știut cum să aleagă, lua-o-ar naiba!“ Rostise ultimele cuvinte cu voce tare și fu surprinsă să își audă tonul aspru. Până la urmă, Cynthia era prietena ei, prietena ei bună.

– Pe cine dai naibii?

Jen, care probabil se afla la câțiva pași în urmă, se strecură lângă ea, rânjind ștregărește. Deși avea și ea o mapă de piele enormă, luă servieta lui Trish, ajutând-o să țină florile mai ușor.

– Jen, nu te mai furișa în spatele prietenilor tăi! Mă gândeam la o idioată de la spital care a greșit un diagnostic, minți Trish. Nimeni important.

Se aplecă puțin și depuse o sărutare pe capul micuț al prietenei sale, încântată de cele câteva momente petrecute împreună, înainte de iureșul frenetic produs de îmbrățișările și salutarile exuberante ale membrilor clubului. Aveau să se reunească după vacanța de vară, ținând fiecare strâns în mână câte un exemplar din *Anna Karenina*,

cu colțurile îndoite și cu o mulțime de sublinieri. Dintre toate membrele clubului, Trish se simțea cel mai aproape de Jen, cea care nu îți punea nervii la încercare și nu te înfrunta niciodată. Era la fel de calmă cu prietenii precum se purta și cu Ian, partenerul ei, cu care avea o relație de lungă durată.

– Arăți senzațional, Jen. Cum a fost în vacanță?

Cu zâmbetul ei de elf, Jen arăta într-adevăr minunat. Soarele dăduse pielii sale o nuanță roz-aurie, și buclele scurte și negre îi încadrau capul asemenea unei căști; o rochie croșetată de culoarea mărganului i se mula pe trupul subțire, dar bine clădit.

– Destul de bine. Câteva weekenduri reușite și apoi o perioadă foarte plictisitoare în Rhode Island. Ian a simțit o nevoie bruscă să picteze peisaje marine și cineva i-a împrumutat o colibă lângă Westerly. Așa că el a pictat, iar eu am citit *Anna Karenina*, încercând să țin nisipul departe de costumul de baie. Crezi că Anna și-a făcut vreodată probleme că îi intră nisipul între degete?

– Chiar dacă și-ar fi făcut, nu ar fi vorbit niciodată despre asta, replică Trish rânzând. Contelev nu era prea încântat de dezvoltările intime pe care și le fac femeile.

– Ar trebui să discutăm despre asta diseară. După ce-o să mâncăm cassoulet. Asta avem în meniu. Cynthia a zis că a ales-o special ca să sărbătorim prima întâlnire din acest an. Deși nu prea avea un aer festiv azi, la birou. Ceva o nemulțumește. Poate că noua ei asistentă e prea deșteaptă sau prea drăguță, sau ambele.

– Nu-mi aduc aminte să o fi văzut pe prințesa noastră Cynthia nemulțumită de ceva, își dădu cu părerea Trish. După opinia mea de psiholog, Cynthia nu are cum să sufere de sindromul ăla din *Totul despre Eva*.

– Poate.

Jen se încruntă și privi în sus spre ulmul înalt care stătea de strajă în fața casei Cynthiai. Frunzele înguste se îngălbeniseră pe

margini și tremurau legănate de adierea serii. Câteva dintre ele, abia desprinse din copac, stăteau împrăștiate pe trotuar ca niște semne firave ale toamnei ce urma să vină. Deși aerul era călduț, Jen tremura involuntar.

– Asta înseamnă că începi un alt proiect cu ea? întrebă Trish.

– Cynthia are mereu un proiect nou în minte. Cei oboșiți sau directorul de marketing de la *Nightingale's* nu au dreptul la odihnă. Acum dă zor să facă un catalog pentru Ziua Recunoștinței – mănuși de bucătărie în formă de curcan, șorțuri din satin, de culoarea dovleacului – produse pretențioase de bucătărie, cumpărate de clienții cu pretenții care nu vor găti niciodată. Și trebuie să îl termin repede, așa că probabil nu o să dorm la noapte, dar nu mă plâng. Avem nevoie de bani. Ian nu a mai vândut nimic de câteva luni și suntem cam strâmtorați. Mă bucur că am de lucru. O mulțime de persoane specializate în design grafic o duc rău în perioada asta, deci pot să mă consider foarte norocoasă că Cynthia îmi știe numărul de telefon pe de rost.

– Și Cynthia e la fel de norocoasă că lucrezi pentru ea, insistă Trish, plină de loialitate.

Văzuse cataloagele și broșurile pe care Jen le realiza cu atât de multă ușurință și admira îndemânarea prietenei sale. Ca mulți oameni de știință, venera talentul artistic, acea intuiție creatoare care, ignorând datele precise, studiile, experimentele, se manifesta misterios pe pânză și pe hârtie.

– Cynthia este o tipă norocoasă, în general, spuse Jen fără urmă de ranchiună, și Trish o aprobă dând din cap, uimită de generozitatea ei. Aprecierile lui Trish despre viața Cynthiaei ascundeau întotdeauna o doză de invidie, ceea ce era scuzabil, dar deloc de admirat.

Adevărul era că Cynthia avea tot ce își putea dori – o slujbă grozavă ca director de marketing la *Nightingale's*, un magazin cu

mărfuri de lux, un salariu mare și beneficii și mai mari. Mai era și Eric, soțul perfect și arătos ale cărui filme documentare câștigau premiu după premiu. Liza și Julie, fetițele gemene cu părul de aur aveau aceeași vârstă ca și Mandy, dar erau tot atât de sigure pe ele pe cât era Mandy de timidă (Trish era convinsă că gemenele nu se trezeau niciodată noaptea, tremurând de frică). Și, bineînțeles, era Mae, menajera asistată de o întreagă procesiune de bone europene care vorbeau engleza cu un accent adorabil, și care îngrijeau impecabil copiii și numeroasele camere cu ferestre largi, podele strălucitoare din esențe de lemn tare și terasa care dădea spre o grădină amenajată elegant. Și mai erau, desigur, excursiile în locuri exotice la premierele filmelor lui Eric, sau pentru lansarea celei mai recente colecții *Nightingale's*. O viață de basm și un personaj pe măsură – Cynthia era la fel de bună și generoasă pe cât era de norocoasă.

Invidia lui Trish o surprindea chiar și pe ea însăși. Nu avea, știa foarte bine, motive reale să o invidieze pe Cynthia. Ea însăși trăia așa cum își închipuia în zilele dinaintea absolvirii liceului, când Facultatea de Medicină și căsătoria păreau niște planuri foarte îndepărtate și nu era sigură dacă va fi în stare să le realizeze. Chiar și în anii 1990, femeilor le era greu să răzbată la Facultatea de Medicină, iar pentru studentele bursiere ca ea, ascensiunea era chiar și mai dificilă. Încă se mai mira și azi că, în pofida tuturor piedicilor, reușise să își construiască o carieră, că purta pe deget inelul de la Jason, iar Mandy îi zâmbea din fotografia de la grădiniță, așezată discret pe birou. Slujba lui Jason nu era la fel de spectaculoasă ca a lui Eric, dar își conducea cu succes propriul grup de investiții financiare, numele lui apărea din când în când în *Wall Street Journal*, iar în ultima vreme o ruga insistent să se gândească la perspectiva ca el să se alăture unui grup financiar mai puternic și plănuia să își cumpere o casă de vacanță în

Berkshires. Se apropiau tot mai mult de țintă, o asigura el după fiecare reușită, cu obrajii îmbujorați de succes, asemenea unui alpinist care era pe punctul de a atinge un pisc foarte înalt și greu accesibil. Întotdeauna Trish îl recompensa cu o îmbrățișare afectuoasă, cu un zâmbet cald de încuviințare, dorindu-și ca propriul entuziasm să fie la fel de mare ca al lui. „Este grozav, își spunea cu seriozitate. Am un soț minunat.“

Iar Mandy era un copil precoce și foarte iubitor (Trish le considera în secret pe gemenele Cynthiei cam distante sau, cum ar fi spus colegii ei psihologi, incapabile să își manifeste afectivitatea). Trish știa că este admirată de mai tinerele ei colege. O rezidentă psihiatră, foarte atrăgătoare, copiase tunsoa-rea ciufulită și neregulată a lui Trish. Și le auzise vorbind în șoaptă despre priceperea ei de a împăca viața de familie cu o carieră reușită. Succesul ei le dădea speranțe. „Are o viață minunată, o auzise pe una dintre stagiare vorbind despre ea. A fost suficient de deșteaptă ca să facă copilul abia după ce și-a terminat rezidențiatul și a primit un post.“ Și așa era. „Am o viață minunată“, își spunea Trish. Era ca un fel de mantră pe care, dacă o repeta suficient de des, putea ajunge să o creadă.

Atunci, de ce sfârșea mereu prin a-și compara viața cu a Cynthiei? De ce se lupta în fiecare dimineață să se elibereze din coconul de tristețe care o prindea peste noapte ca într-o capcană? Scutură din umeri. Probabil că oboseala era de vină. Ritmul frenetic al fiecărei zile. Ar trebui să își ia un ajutor în casă. Își permiteau. Chiar în seara asta avea să îi ceară Cynthiei numărul de telefon al agenției care îi recomandase bonele foarte pricepute și pline de farmec.

Starea sa de spirit se însenină deodată, ca și cum gândul acela pasager echivala cu luarea unei hotărâri, și îi zâmbi lui Jen în timp ce urcau treptele late de piatră spre ușa lucioasă de stejar. Jen fu cea care ridică inelul greu de bronz care strălucea discret. Ferestrele

erau deschise și linia melodică simplificată din *Für Elise* se răsfrângea din coardele unor mici violi Suzuki. Gemenele exersau, și muzica lor plutea în aerul cald al serii.

Aroma cărnii fripte amestecate cu mirodenii misterioase le încântă mirosul și Trish își dădu seama că îi era foame. Încercă să își aducă aminte dacă mâncase la prânz, dar nu îi veni în minte decât mărul ronțăit între o conversație cu un părinte îndurerat și o discuție cu un medic gastroenterolog preocupat de dieta unui pacient care suferea de bulimie. Pe acesta din urmă îl trimisese la Donna, care avea să îi reproșeze, cu siguranță, cândva între desert și analiza romanului, deranjul pe care i-l provocase.

Chiar Donna fu cea care le deschise ușa, întâmpinându-le cu un zâmbet de bun venit, îmbrățișându-o pe Jen și așezându-și brațul colegial (și probabil în semn de iertare) pe umerii lui Trish. Nu era prima oară când lui Trish îi trecea prin minte că Donna părea cu totul altă persoană în afara spitalului. Când se afla la serviciu, în biroul ei de medic nutriționist, cu pereții verzi acoperiți doar de grafice cu piramide alimentare și desene în relief ale sistemului digestiv, Donna își strângea părul blond-cenușiu într-un coc sobru. Nu se machia, purta un halat alb care îi ascundea rotunjimile moi și atrăgătoare și botine Oxford albe, până la gleznele zvelte. Dar aici, în fața ușii Cynthiei, părul ei desfăcut îi acoperea umerii în valuri de mătase, pleoapele îi erau fardate cu un albastru-deschis ce se potrivea perfect cu ochii ei mari și pudra trandafirie aplicată discret pe obraji îi puneă în evidență pomeții înalți. Purta un pulover mov pal, care i se mula pe săni, și pantaloni asortați. Pantofii fără toc, de aceeași culoare, îi acopereau picioarele ca niște mănuși foarte moi. Părea o femeie care se îmbrăcase pentru un bărbat, și cu siguranță unul din cei doi bărbați din viața ei avea să o aștepte după întâlnirea din seara aceea. Un iubit răbdător, care urma să fie chemat prin telefon la colțul lui East 83 Street – fie Tim, cântărețul de jazz,

fie Ray, cercetătorul neurolog, Jongla cu orele serilor, cu serile săptămânii; cină cu Ray, un concert cu Tim, weekenduri petrecute alternativ cu unul sau cu altul din cei doi bărbați, spre uimirea și admirația femeilor din jurul ei. Nu își doreau viața Donnei, se jurau între ele, dar erau uimite de modul în care reușea să facă asta. Bineînțeles, Donna era mai tânără decât ele, își spuneau, și de aici venea și energia ei. Ea și Rina erau copilele grupului, pășind în vârful picioarelor pe terenul nesigur al vârstei de treizeci și ceva de ani.

– Ați întârziat, le mustră cu blândețe. A venit toată lumea. Unele dintre noi suntem la al doilea pahar de Chablis. Și ați ratat duetul Lizei și al Juliei.

– Probabil că au făcut-o intenționat, strigă Elizabeth sarcastică, sora lui Jen, din camera de zi, unde stătea alături de Rina pe canapeaua din piele.

Trish o privi pe Jen plină de compătimire, căci Elizabeth nu rata aproape niciodată ocazia de-a arunca o aluzie răutăcioasă, o înțepătură plină de cinism.

Trish se miră, nu pentru prima oară, de diferența uriașă dintre cele două surori – Elizabeth, cea înaltă, cu părul șaten-deschis și cu fața îngustă și tensionată, și Jen, cu alura de elf, relaxată și docilă, gata să rădă de ea însăși și să ofere afecțiune celor din jur. Ele două dădeau o cu totul altă dimensiune tezelor despre natura firii umane și educație, concepte atât de îndrăgite de colegii lui Trish. Era foarte greu de crezut că trăiseră în aceeași casă și aveau aceiași părinți. Dar, pe de altă parte, viața le tratase foarte diferit. Nu putea simți decât compasiune pentru Elizabeth. Nu era deloc ușor să fie mama unui copil autist și soția unui șovinist fără margini ca jigodia aia de Bert.

Și apoi, Elizabeth era un membru valoros al grupului, fiind foarte receptivă și intuitivă. Le împărtășea întru totul pasiunea pentru

analiză literară și studiu aprofundat. Jen nu greșise cerându-i surorii ei să li se alătore atunci când o fostă membră a clubului, Carla, se mutase, după divorț, în Lost Angeles. Clubul le pierduse de-a lungul timpului pe unele dintre membrele inițiale, și femeile care le luaseră locul fuseseră evaluate cu mare grijă înainte de a fi invitate să li se alătore. Nu erau, își spuneau ele, ca unul dintre grupurile acelea în care membrele se întâlnesc ca să își piardă timpul, în căutarea unui refugiu departe de soții lor nemulțumiți și de copiii pretențioși, purtând o discuție lejeră despre ultimul bestseller. Se întâlneau pentru că literatura era pasiunea lor comună. Cărțile erau la fel de importante pentru ele ca aerul pe care îl respirau. Împărtășeau capacitatea de a se adânci în viețile fictive ale personajelor, plăcerea de a dezbate cu înflăcărare despre intriga unei cărți, deciziile luate de personaje, dilemele care apăreau pe parcurs. Fiecare dintre ele avea un mod unic de a privi lucrurile, atât personal, cât și profesional, și Elizabeth, în ciuda sarcasmului și a rigidității sale, avea o inteligență ascuțită. Probabil că se simțea depășită de propriile probleme, dar putea face față cu ușurință necazurilor Annei Karenina. Trish se întrebă, deodată, cum vedea Elizabeth, care își sacrificase întreaga viață pentru fiul său cu dizabilități, gestul Annei de a-și abandona propriul copil.

Zâmbi către Rina, care era, ca de obicei, prea palidă și prea slabă, cu trupul ei subțire înghițit de puloverul alb, cu două mărimi mai mare, și de pantalonii negri, lălâi. Nu purta inele și avea unghiile roase din carne. Rina, în schimb, luă act de prezența ei fluturând încet din mână, ca și cum orice efort în plus ar fi fost peste puterile sale.

Cynthia, zâmbitoare și radioasă, cu părul ca de chihlimbar prins lejer la spate, cu un topaz fumuriu agățat pe un lanț lung de aur, adăugând o notă de eleganță rochiei sale simple de mătase, verde ca jadul, stătea comod pe un scaun din piele. Liza și Julie, în